

Arrest

nr. 193 728 van 16 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 januari 2017 met refertenummer 67151.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Ghazni, hoofdstad van de gelijknamige provincie. U bent van Tadzjiekse origine. U liep negen jaar school in Ghazni. Daarna werd de veiligheidssituatie in de regio slechter en verhuisde u naar Kabul, waar u onderdak vond bij een oom. U werkte in zijn antiek- en juwelenzaak in Share Naw en maakte uw middelbare school af in het Naderia Lyceum in Karte Parwan. Na uw studies volgde u nog cursussen Engels en computer. In 2011 werkte u met succes een tolkenexamen af, waarna u naar Helmand gestuurd werd. U werkte daar in Camp

Leatherneck. U tolkte voor de Amerikanen die er rekruten van het Afghaanse leger opleidden. Af en toe ging u mee op missie, bijvoorbeeld naar het district Gereshk. In die tijd werd u nooit persoonlijk bedreigd.

Eind 2011 werd uw oudere broer F. M. ontvoerd door gewapende personen. Uw moeder heeft uw broer met de hulp van derden vrij gekregen. De personen die uw broer hadden ontvoerd, viseerden u. Zij wilden dat u zich bij hen zou aanbieden. Nadat u op de hoogte werd gebracht van de ontvoering van uw broer, gaf u uw werk als tolk op. U keerde terug naar Kabul waar uw familie zich ook al vestigde. Omdat uw moeder, zus en broers zich niet meer veilig voelden in Ghazni, waren zij in Darulaman komen wonen. U zocht werk in Kabul maar vond er geen. U nam kortstondige opdrachten aan, waarbij u werkte als schilder of in de bouwsector. Uw broer F. M. werkte bij de Kabul Bank, uw jongste broer O. studeerde Arabisch aan de universiteit van Kabul. Een tijdje voor uw vertrek uit Afghanistan vernam u van uw schoonbroer in Ghazni (een schrijnwerker) dat gewapende personen naar u waren komen vragen. Toen u dit hoorde, meende u dat de toestand onhoudbaar geworden. Eerder had u al vernomen hoe ene S., die net als u in Helmand als tolk werkte, op brutale wijze door opstandelingen om het leven was gebracht.

Via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland bent u naar België gekomen. Op 30 november 2015 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u als tolk met de Amerikanen samenwerkte. U stelt dat tolken een ernstig risico lopen en u verwijst naar de dood van een ex-collega. Uw broer werd ontvoerd opdat u zich bij zijn ontvoerders zou melden. Later zijn onbekende gewapende personen u in Ghazni komen zoeken. U verwijst naar de algemene situatie die verslechtert en meent dat iemand in uw positie zich niet opnieuw in Afghanistan kan vestigen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsbewijs (taskara), de vertaling ervan naar het Engels, uw rijbewijs, een certificaat dat aantoonst dat u uw middelbare studies afmaakte, certificaten in verband met opleidingen computer en Engels, een certificaat in verband met uw opleiding tot tolk, een kaartje in verband met uw werk als tolk, vijf dankbrieven van de Amerikanen in Helmand, een appreciatiecertificaat van de Amerikanen, de "linguist code of conduct", een document van de Afghanistan International Bank, foto's waarop u tijdens uw werkzaamheden voor de Amerikanen te zien bent en de enveloppe waarmee uw broer deze documenten vanuit Kabul verstuurde.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u als tolk voor de Amerikanen in Helmand gewerkt heeft en dat deze activiteiten aan de basis van uw problemen en uw vertrek uit Afghanistan zouden hebben gelegen. Echter, uw vage en weinig consistente verklaringen hieromtrent doen ernstig twifelen aan uw beweerde vrees.

Vooreerst merkt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op dat uw activiteiten voor de buitenlanders en het Afghaanse leger in Helmand geloofwaardig worden geacht. Uw verklaringen en de talrijke documenten die u heeft neergelegd, bevestigen dat u een tijdje actief was in deze zuidelijke provincie.

Echter, diverse verklaringen en vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees. Zo geeft u aan dat u al in 2011 als tolk bent beginnen werken (CGVS, p.4) en dat u dit werk iets langer dan een jaar gedaan heeft (CGVS, p.5). In 2012, u kan niet preciseren in welke maand het was, hield u het werk al voor bekeken en keerde u naar Kabul terug. Dat u uw werk als tolk geruime tijd voor uw vertrek uit het land staakte, is een eerste belangrijke vaststelling in de beoordeling van de actualiteit van uw vrees voor vervolging.

Verder dient te worden opgemerkt dat u niet duidelijk maakt waarom u uw werk als tolk staakte. U legt daarover immers uiteenlopende en dus weinig geloofwaardige verklaringen af. Tijdens het gehoor voor de DVZ liet u nog uitschijnen dat de algemene situatie (een aanslag in Kabul, de ontsnapping van

Taliban uit een gevangenis in Ghazni) en de moord op een tolk maakten dat u zich niet langer veilig voelde. U stelde ook dat er ook Afghaanse soldaten in uw legerbasis waren, dat u niemand kon vertrouwen en dat uw leven bijgevolg in gevaar was (vragenlijst d.d. 3 februari 2016, punt 3.5). Nergens uit uw relaas kon worden opgemaakt dat u of uw familieleden door gewapende groeperingen of opstandelingen gevisieerd werden. Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u negen maanden later, tijdens het gehoor voor het CGVS, een heel ander relaas lijkt te brengen. Gevraagd waarom u uw activiteiten voor de Amerikanen stopzette, beweert u dat uw broer door onbekenden ontvoerd werd. U stelt dat uw moeder en derden uw broer uiteindelijk vrij kregen maar dat de ontvoerders eisten dat u zich aan hen zou overgeven (CGVS, p.5). U maakt heden dus plots melding van een concrete bedreiging van uw leven als gevolg van uw activiteiten. Er dient te worden vastgesteld dat u dit vervolgingsfeit geheel onvermeld liet tijdens het eerdere gehoor, hetgeen ernstige vraagtekens oproept.

Ook over de meest recente problemen legt u tegenstrijdige verklaringen af. Gevraagd of er nog andere vervolgingsfeiten geweest zijn, zegt u dat men kort voor u Afghanistan verliet naar u is komen informeren bij uw schoonbroer in Ghazni. Hierna zou u zijn ondergedoken en zou u hebben beslist om het land te verlaten (CGVS, p.7, 13). Ook dit element bracht u vreemd genoeg niet ter sprake tijdens het gehoor voor de DVZ.

Met bovenstaande bevindingen geconfronteerd, argumenteerde u dat u niet zoveel tijd kreeg bij de DVZ, dat u kort moest zijn over uw problemen (CGVS, p.14), dat men u vroeg waarom u problemen had en niet zozeer welke problemen u dan kende (CGVS, p.14) en dat men u louter de vraag stelde of u persoonlijk werd lastig gevallen of benaderd (CGVS, p.14). Dergelijke uitleg kan niet overtuigen, te meer u bij de DVZ wel de tijd vond om uit te weiden over de algemene situatie in Kabul en Ghazni en te verhalen over het wedervaren van een andere tolk. Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit vanaf het begin. Het feit dat er hem op de DVZ niet uitdrukkelijk zou zijn gevraagd naar bepaalde zaken, kan geen afdoende verklaring bieden voor het onvermeld laten van essentiële elementen die de aanzet tot het vertrek zouden hebben gevormd.

Over de vervolgingsfeiten die u heden inroept, legt u bovendien vage verklaringen af. Gevraagd wanneer uw broer ontvoerd werd, meent u dat het eind 2011 of begin 2012 was (CGVS, p.14). Wie uw broer zou hebben ontvoerd, wordt geenszins duidelijk: u stelt dat er nu eenmaal verschillende groeperingen bestaan (CGVS, p.6). U lijkt nauwelijks te weten waar uw broer vastgehouden werd ("ik denk dat het ergens richting Espandeh was" (CGVS, p.6)), gevraagd hoelang hij werd vastgehouden zegt u dat u er niet bij was maar dat u denkt dat het een of twee dagen was (CGVS, p.6) en op de vraag waar uw moeder die ontvoerders dan ontmoette, antwoordt u dit niet te weten (CGVS, p.15). Dit alles is zeer vaag.

U verklaart voorts dat men u na de vrijlating van uw broer bleef zoeken maar gevraagd om dit enigszins te verduidelijken, verwijst u louter naar de personen die kort voor uw vertrek uit Afghanistan bij uw schoonbroer zouden zijn langs geweest (CGVS, p.7). U heeft het opnieuw over onbekende, onidentificeerbare mensen (CGVS, p.15) en gevraagd of u nu de Taliban of een andere groepering dient te vrezen, antwoordt u dat u alle groeperingen vreest die tegen de NATO ageren (CGVS, p.15). Het is opmerkelijk dat u er niet in slaagt te verduidelijken met welke groepering of organisatie u problemen zou kennen. Overigens situeert u dit nieuwe dreigement nu eens een maand of anderhalve maand voor uw vertrek (CGVS, p.7), dan weer zegt u dat u dit nieuws enkele maanden voor uw vlucht vernam (CGVS, p.14). Op de vraag of deze onbekenden maar één keer naar uw schoonbroer gegaan zijn, zegt u niet te weten hoe vaak zij hem gingen opzoeken (CGVS, p.14).

Dat u tegenstrijdige en onduidelijke verklaringen aflegt over de zaken die u zouden zijn overkomen, maakt dan ook dat bij de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen ernstige twijfels rijzen.

Rest de vaststelling dat u ergens in 2012 naar Kabul terugkeerde en daar nog een drietal jaar verbleef alvorens u Afghanistan verliet. Uit uw verklaringen kan niet worden opgemaakt dat u een ondergedoken bestaan kende. U geeft aan dat u actief op zoek ging naar werk, dat u er opdrachten in de bouw en als schilder aannam en een rijbewijs behaalde in de hoop dat dit u betere kansen op werk zou opleveren.

Rekening houdend met het feit dat u reeds jaren geleden uw werk stopzette, dat u en uw familie sindsdien in Kabul woonden en werkten en dat de problemen die u zou hebben gekend en waarvoor u het land zou hebben moeten verlaten niet geloofwaardig zijn, moet besloten worden dat u uw beweerde vrees niet aannemelijk heeft gemaakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het Commissariaat-generaal niet ombuigen. De documenten die uw identiteit en herkomst bevestigen (taskara, vertaling van de taskara, schooldocumenten, certificaten in verband met gevolgde opleidingen, rijbewijs) houden geen enkel verband met de door u ingeroepen asielmotieven. De overige documenten (dankbrieven Amerikanen, tolkenkaart, appreciatiecertificaat, bankdocument, foto's, tolken gedragscode) bevestigen dat u een tijdlang voor de Amerikanen in Helmand gewerkt heeft. Dat u ooit voor de Amerikanen werkte, wordt in deze beslissing evenmin betwist. U legt geen documenten neer die de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees zouden kunnen herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het

Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich opnieuw in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent die geen melding maakt van medische klachten. U maakte uw middelbaar onderwijs af, wat een naar Afghaanse normen bovengemiddelde opleiding inhoudt. U bent zowel het Dari, het Pashtou als het Engels machtig. Verder is Kabul u niet onbekend. Al in 2006 verhuisde u naar de hoofdstad om er uw middelbare studies af te maken (CGVS, p.3). Uit uw verklaringen kan worden opgemaakt dat Kabul tot uw vertrek als uw uitvalsbasis bleef

fungeren. U ging er naar school (CGVS, p.3), volgde er cursussen computer en Engels (CGVS, p.4), werkte er in de handelszaak van uw oom (CGVS, p.4), deed er een tolkenexamen, behaalde er een rijbewijs en zocht er in de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan naar werk (CGVS, p.5). Voorts lijkt u in Kabul over een ruim netwerk te beschikken. U stelt dat uw moeder, zus en broers al meerdere jaren in Kabul wonen (CGVS, p.6). Uw broer O. verklaart op zijn Facebookaccount niet alleen dat hij er woont, hij zegt ook van Kabul afkomstig te zijn. Behalve uw naaste gezinsleden heeft u het ook nog over drie ooms die in Kabul wonen (CGVS, p.15). Gezien uw jarenlange verblijf in de hoofdstad mag ook worden verondersteld dat u er over een ruim netwerk van vrienden beschikt. Voorts kan gewezen worden op uw ruime werkervaring. U werkte in de shop van uw oom, een tijdlang was u tolk voor de buitenlandse troepen in Helmand en in recente jaren werkte u als schilder of in de bouwsector. Uw eerdere ervaring en uw opleidingsniveau kunnen bij een terugkeer naar Kabul uw zoektocht naar werk vergemakkelijken. Tot slot kan nog worden gewezen op het vermoeden dat uw familie financieel draagkrachtig is. Zo blijken de geldelijke middelen voorhanden om uw broer aan de universiteiten van Badakhshan en Kabul te laten studeren (CGVS, p.4, 15), verklaart u dat uw broer voor de Kabul Bank werkt (CGVS, p.15) en blijkt uit uw relaas dat u het zich kon veroorloven om het eerste deel van uw reis (naar Iran) met het vliegtuig af te werken. Uw opleidingsniveau, uw werkervaring, uw vertrouwde met en jarenlange verblijf in Kabul, de vaststelling dat u er over een familiaal netwerk beschikt en dat uw familie lijkt te beschikken over enige financiële slagkracht, leiden tot de conclusie dat een hervestiging in Kabul in uw geval zeker geen onredelijke optie is.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de “algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur”, waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht en uitgaande van een manifeste appreciatiefout, stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker benadrukt dat er voldoende objectieve elementen voorhanden zijn om zijn vrees aannemelijk te maken, indien nodig, door beroep te doen op het principe van het voordeel van de twijfel. Vervolgens onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te weerleggen, stellende als volgt: “Verzoeker meent dat de motivatie van de CGVS niet kan gevolgd worden, en dit des te meer nu de CGVS bevestigt niet te twijfelen aan het profiel van verzoeker en stelt dat aangenomen dient te worden dat verzoeker effectief als tolk gewerkt heeft in de provincie HELMAND. [citaat bestreden beslissing]

Verzoeker meent volgende kritieken te kunnen doen gelden tegen de beslissing van de CGVS, waarbij desondanks gesteld wordt dat zijn vrees niet aannemelijk zou zijn.

[citaat bestreden beslissing] Verzoeker meent dat zijn vrees wegens zijn activiteiten als tolk wel degelijk nog steeds actueel was. Verzoeker kon zijn werk immers niet verderzetten gelet op de veiligheidsproblemen.

Verzoeker wil in dat verband opmerken dat de CGVS ten onrechte stelt dat de verklaringen van verzoeker niet voldoende duidelijk zouden zijn en er tegenstrijdigheden zouden zijn met zijn verklaringen op DVZ.

Verzoeker wil opmerken en bevestigen dat hij tijdens het verhoor op DVZ slechts de gelegenheid had kort de problemen uit te leggen.

Verzoeker bevestigt ab initio bij de CGVS dat hij niet alles kon zeggen : (p.2) [citaat gehoorverslag]

Enkel de belangrijkste redenen kon hij opgeven : (p.2) [citaat gehoorverslag]

Dit blijkt ook uit de vragenlijst DVZ die aan het CGVS werd overgemaakt waar het relaas van verzoeker als volgt wordt samengevat : [citaat interview op de Dienst Vreemdelingenzaken]

Verzoeker bevestigde daarom bij DVZ dat : "Ik ga vermoord worden door de Taliban en IS omdat ik een tolk ben"

Het is slechts op het CGVS dat verzoeker gedetailleerd kon vertellen.

Het feit dat er meer verteld wordt op het CGVS kan dan ook niet als reden van ongeloofwaardigheid weerhouden worden.

[citaat bestreden beslissing]

Verzoeker meent vooreerst dat de CGVS onterecht stelt dat hij op DVZ zou hebben laten uitschijnen enkel omwille van de algemene situatie met zijn werk als tolk gestopt zou zijn.

Verzoeker is op DVZ zeer duidelijk geweest dat hij vreesde door de Taliban of IS vermoord te worden omwille van zijn werk als tolk. (cfr supra) Hij heeft het dus wel degelijk om een persoonsgebonden vrees gehad, die hij echter niet los kan zien van de algemene veiligheidssituatie.

Verzoeker heeft ten andere ook bij de CGVS bevestigd dat zijn redenen om te vluchten een combinatie waren van de algemene veiligheidsproblematiek en het feit dat hij geïdendeerd werd als tolk:

p.4 [citaat gehoorverslag]

Verzoeker heeft steeds de link gemaakt tussen de ontvoering van zijn broer, die de facto in zijn plaats ontvoerd werd en zijn werk. Het feit dat zijn broer vermoord is, is een aanduiding dat hij persoonlijk geïdendeerd werd, het was echter geen persoonlijk probleem van verzoeker :

p.12 En bovendien p. 14 [citaten gehoorverslag]

Belangrijk daarbij is dat de detentie van zijn broer slechts kort was, één of twee dagen, precies omdat deze klaarblijkelijk per vergissing meegenomen werd en het eigenlijk verzoeker was die geïdendeerd werd : [citaten gehoorverslag]

Verzoeker legt ook uit waarom hij op DVZ niet over zijn broer vertelde : [citaten gehoorverslag]

Het relaas van verzoeker is dan ook wel degelijk eenduidig.

Bovendien moet rekening gehouden worden met de veel specifiekere vraagstelling op het CGVs.

[citaat bestreden beslissing]

Verzoeker heeft inderdaad niet op DVZ gezegd dat zij hem nog gezocht hebben bij zijn schoonbroer, de enige van de familie die met de zuster van verzoeker in Ghazni is blijven wonen. Het betreft echter een zuivere omissie en kan dus niet als tegenstrijdigheid weerhouden worden.

Het is bovendien alweer geen persoonlijke beleefd feit, terwijl bij DVZ daarop de nadruk gelegd wordt.

Ook dit motief blijft niet overeenind en het is dan ook onterecht dat de CGVS meent dit wel te mogen weerhouden.

[citaat bestreden beslissing]

Verzoeker heeft inderdaad geïllustreerd in welke wereld hij moest leven, één waar er volgens hem niet in te leven valt.

[citaat bestreden beslissing]

Verzoeker meent dat hij integendeel vrij gedetailleerd vertelde over de ontvoering van zijn broer en dit ab initio. De situering in de tijd was redelijk precies, gelet op het feit dat dit een aantal jaren geleden gebeurde en verzoeker er zelf niet bij was. Verzoeker merkt ook op dat de ontmoeting niet echt een "plaats" was, maar wel in de woestijn. Verzoeker vertelde ook waar zijn broer ontvoerd werd: [citaten gehoorverslag]

Het is anderzijds ook evident dat de ontvoerders geen naamkaartje achterlieten...[citaten gehoorverslag]

Hij vertelde volkomen eenduidig waar zijn broer werd vastgehouden, waar zijn moeder heenging : [citaten gehoorverslag]

De informatie die verder door verzoeker gegeven wordt is dan ook gedetailleerd en eenduidig, zeker rekening houdend met het feit dat het feiten zijn die hij niet persoonlijk beleefde en rekening houdend met het tijdsverloop.

[citaat bestreden beslissing]

Het is opnieuw evident dat diegene die hem bedreigden, die zijn broer ontvoerden en die bij de schoonbroer van verzoeker navraag deden over hem, zich niet bekendmaakten.

Het is dan ook terecht dat verzoeker stelt dat : [citaat gehoorverslag]

De CGVS is manifest onredelijk wanneer zij in de gegeven omstandigheden een meer specifiek antwoord verwacht.

Wat betreft het bezoek aan zijn schoonbroer moet opgemerkt worden dat verzoeker bevestigde dat het gewapende groeperingen zijn.

[citaat gehoorverslag]

Verzoeker legt ten andere uit hoe ze in Ghazni te weten zijn gekomen dat hij als tolk werkte, op een familiebijeenkomst vertelde hij dit, wat eigenlijk niet meer dan normaal is, een jongeman, trots dat hij een goede job heeft gevonden.

[citaten gehoorverslag]

Belangrijk daarbij is ook de algemene informatie over Ghazni die zijn schoonbroer gaf – p.14 : [citaat gehoorverslag]

De CGVS houdt er bovendien geen rekening mee dat verzoeker eigenlijk niet precies wist hoe lang het voor zijn vertrek uit Afghanistan was dat zijn schoonbroer hem dit gezegd heeft. Enkele kan bovendien 2 zijn, wat heel weinig verschil is met anderhalve maand.

Het gaat niet op een schatting van een maand, a anderhalve maand en dan een schatting van enkele maanden (dus ook 2!) als tegenstrijdigheid aan te merken.

[citaat bestreden beslissing]

Verzoeker meent dan ook dat de tegenstrijdigheden die aangehaald worden niet overeind blijven en alleszins niet de kern van zijn asielrelaas raken, kern die door de CGVS niet in vraag gesteld wordt, met name dat verzoeker problemen had omwille van het feit dat hij tolk was voor de Amerikanen.

[citaat bestreden beslissing]

Verzoeker wil aangeven dat hij vanuit GHAZNI, waar eigenlijk zijn adres is, onderdook in Kabul.

Hij legde uit dat hij echter niet bij zijn familie verbleef, alhoewel die ook onderdook in een huurhuis in Kabul om dezelfde veiligheidsredenen p. 12 : [citaat gehoorverslag]

Tekenend voor het voortdurend gevaar is ook dat noch verzoeker, noch zijn broers naar Ghazni durven :p.13 [citaat gehoorverslag] en p. 15 [citaat gehoorverslag]

Tenslotte slaat het CGVS de bal mis, als er gesteld wordt dat verzoeker een “normaal” leven zou geleid hebben in Kabul : [citaat bestreden beslissing]

Het tegendeel blijkt uit het verhoorverslag. In werkelijkheid leidde verzoeker geen normaal leven. Hij zocht niet zomaar en overal werk, in tegenstelling tot wat de CGVS beweerde. Hij wilde niet meer tolken en hij wilde niet voor de overheid werken. p. 5 [citaat gehoorverslag]

Verzoeker verhaalt wel degelijk dat het leven in Kabul op zichzelf een onderduiken was p;6: [citaat gehoorverslag]

Verzoeker bevestigt dat normaal werk er voor hem niet in zat p.7 : [citaat gehoorverslag]

En dat hij elk werk, eigenlijk klusje, accepteerde, doch dat dat eigenlijk niet dikwijls voorviel, het was moeilijk (p.12) [citaat gehoorverslag]

Bij de volgende appreciatie houdt de CGVS geen rekening met het feit dat verzoeker niet bij zijn familie durfde te wonen, dat ook zijn broers niet naar Ghazni terugkonden en dat zijn moeder in angst leefde.

[citaat bestreden beslissing]

Dat het besluit van de CGVS dan ook op manifeste appreciatiefouten berust.

[citaat bestreden beslissing]"

Voorts benadrukt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet afdoende motiveert waarom artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet geen doorgang zou kennen en dat niet werd aangetoond dat verzoeker geen risico loopt het slachtoffer te zijn van bedreigingen, misbruiken en vervolging zoals bedoeld in artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. Verzoeker is immers van mening dat zijn verklaringen eenduidig en van goede trouw zijn en overeenkomen met de beschikbare informatie en stelt in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus.

In wat zich aandient als een tweede middel betwist verzoeker, na een theoretische uiteenzetting van de respectievelijke wetsbepalingen en rechtspraak, het besluit van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker benadrukt afkomstig te zijn uit Ghazni, één van de meest onveilige gebieden op het vlak van IED en met een sterke Taliban en IS. Beide groeperingen viseren bovendien medewerkers van de Amerikanen, wat verzoekers situatie – gelet op zijn profiel als ex-tolk – des te precairder maakt. Verzoeker citeert hiertoe nog uit het EASO “Country Report” van november 2016 en concludeert dat hij in geen geval naar zijn herkomststad kan terugkeren, hetgeen impliciet door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt erkend nu deze meent dat verzoeker over een intern vluchtalternatief in Kabul beschikt. Verzoeker betwist evenwel dat hij over een veilig intern vluchtalternatief beschikt, nu uit hetzelfde EASO-verslag blijkt dat de situatie in Kabul eveneens zeer gewelddadig is. Hij vervolgt met te stellen dat het aantal intern verplaatste personen dusdanig hoog is dat een normaal leven quasi onmogelijk is. Bovendien verergert de situatie in Kabul gestaag sinds 2015, die te dien einde nog citeert uit diverse persartikels. Verzoeker hekelt voorts dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte vasthoudt aan de Guidelines van april 2016 en geen rekening houdt met zijn profiel als voormalig tolk, waarbij hij gelinkt wordt aan de autoriteiten en aldus een specifiek doelwit riskeert te zijn. Ook uit het UNHCR-rapport blijkt naar mening van verzoeker dat burgers die samenwerken met de overheid in het bijzonder gevisieerd worden. Verzoeker wijst er verder op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar de reële mogelijkheden naar de toekomst moet kijken bij de beoordeling van een intern vluchtalternatief en wijst erop dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat corruptie een wijd verspreid gegeven is en dat het bijzonder moeilijk is om aan werk te raken wanneer men geen smeergeld betaald of wanneer men niet kan profiteren van nepotisme. Voorts laakt verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorhoudt dat zijn familie welstellend is, nu de commissaris-generaal daarbij miskent dat verzoeker verklaard heeft niet aan de universiteit te hebben kunnen studeren wegens geldgebrek en anderzijds dat er een vaderfiguur ontbreekt en verzoeker – om zijn taalstudies te kunnen doen – opgevangen werd door zijn oom. Tevens verliest het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de beoordeling van zijn “werkervaring” uit het oog dat verzoeker zijn CV heeft opgesmukt en dat deze aldus niet overeenstemt met zijn werkelijke werkervaring. Ook zijn opleiding zal hem niet helpen gelet op het risico dat dan opnieuw zal verhogen en de problematiek van nepotisme, aldus verzoeker.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt geen nieuwe stukken aan het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan te vrezen te worden gedood door IS en de Taliban omwille van zijn werkzaamheden als tolk voor de Amerikanen en het Afghaanse leger in Helmand. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) diverse verklaringen en vaststellingen de geloofwaardigheid van de door hem beweerde vrees ondermijnen aangezien (1) hij zijn werk als tolk reeds geruime tijd voor zijn vertrek uit het land staakte, (2) verzoeker niet duidelijk maakt waarom hij zijn werk als tolk staakte en hieromtrent tegenstrijdige verklaringen aflegt, (3)

verzoeker ook over zijn meest recente problemen tegenstrijdige verklaringen aflegt, (4) hij bovendien vage verklaringen aflegt omtrent de thans ingeroepen vervolgingsfeiten, (5) het opmerkelijk is dat verzoeker er niet in slaagt te verduidelijken met welke groepering of organisatie hij problemen zou kennen, hij bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt over de periode van het nieuwe dreigement en hij bovendien niet kan zeggen hoe vaak zijn schoonbroer door onbekenden zou zijn opgezocht, (ii) dient te worden vastgesteld dat verzoeker ergens in 2012 naar Kabul terugkeerde en daar nog een drietal jaar verbleef alvorens Afghanistan te verlaten en uit niets blijkt dat hij daar een ondergedoken bestaan kende en (iii) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet van dien aard zijn dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

2.3.2.2. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.2.2.1. Zo wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat hoewel verzoekers activiteiten voor de buitenlanders en het Afghaanse leger in Helmand op zich niet worden betwist, diverse verklaringen en vaststellingen de geloofwaardigheid van de door hem beweerde vrees ondermijnen.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt vooreerst op goede gronden op dat verzoeker zijn werk als tolk reeds geruime tijd voor zijn vertrek uit Afghanistan staakte, nu hij zelf verklaart reeds ergens in 2012 zijn werkzaamheden te hebben stopgezet (administratief dossier, stuk 6, p. 5), zodat de geloofwaardigheid, minstens de actualiteit, van de door hem geschetste vrees reeds ernstig wordt ondermijnd. Met het betoog dat zijn vrees wegens zijn activiteiten als tolk wel degelijk nog steeds actueel was omdat hij zijn werk niet kon verderzetten gelet op veiligheidsproblemen, komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter poneren van een vrees en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat op zich niet kan worden beschouwd als een dienstige poging om de motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

In tegenstelling tot wat verzoeker in het onderhavige verzoekschrift betoogt, is er wel degelijk sprake van onduidelijke en tegenstrijdige verklaringen en omissies omtrent de kern van zijn asielrelaas die de geloofwaardigheid van zijn relaas verder ondergraven. Zo wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt: *“Verder dient te worden opgemerkt dat u niet duidelijk maakt waarom u uw werk als tolk staakte. U legt daarover immers uiteenlopende en dus weinig geloofwaardige verklaringen af. Tijdens het gehoor voor de DVZ liet u nog uitschijnen dat de algemene situatie (een aanslag in Kabul, de ontsnapping van Taliban uit een gevangenis in Ghazni) en de moord op een tolk maakten dat u zich niet langer veilig voelde. U stelde ook dat er ook Afghaanse soldaten in uw legerbasis waren, dat u niemand kon vertrouwen en dat uw leven bijgevolg in gevaar was (vragenlijst d.d. 3 februari 2016, punt 3.5). Nergens uit uw relaas kon worden opgemaakt dat u of uw familieleden door gewapende groeperingen of opstandelingen gevisieerd werden. Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u negen maanden later, tijdens het gehoor voor het CGVS, een heel ander relaas lijkt te brengen. Gevraagd waarom u uw activiteiten voor de Amerikanen stopzette, beweert u dat uw broer door onbekenden ontvoerd werd. U stelt dat uw moeder en derden uw broer uiteindelijk vrij kregen maar dat de ontvoerders eisten dat u zich aan hen zou overgeven (CGVS, p.5). U maakt heden dus plots melding van een concrete bedreiging van uw leven als gevolg van uw activiteiten. Er dient te worden vastgesteld dat u dit vervolgingsfeit geheel onvermeld liet tijdens het eerdere gehoor, hetgeen ernstige vraagtekens oproept.*

Ook over de meest recente problemen legt u tegenstrijdige verklaringen af. Gevraagd of er nog andere vervolgingsfeiten geweest zijn, zegt u dat men kort voor u Afghanistan verliet naar u is komen informeren bij uw schoonbroer in Ghazni. Hierna zou u zijn ondergedoken en zou u hebben beslist om het land te verlaten (CGVS, p.7, 13). Ook dit element bracht u vreemd genoeg niet ter sprake tijdens het gehoor voor de DVZ.

Met bovenstaande bevindingen geconfronteerd, argumenteerde u dat u niet zoveel tijd kreeg bij de DVZ, dat u kort moest zijn over uw problemen (CGVS, p.14), dat men u vroeg waarom u problemen had en niet zozeer welke problemen u dan kende (CGVS, p.14) en dat men u louter de vraag stelde of u persoonlijk werd lastig gevallen of benaderd (CGVS, p.14). Dergelijke uitleg kan niet overtuigen, te meer u bij de DVZ wel de tijd vond om uit te weiden over de algemene situatie in Kabul en Ghazni en te verhalen over het wedervaren van een andere tolk. Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat

mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit vanaf het begin. Het feit dat er hem op de DVZ niet uitdrukkelijk zou zijn gevraagd naar bepaalde zaken, kan geen afdoende verklaring bieden voor het onvermeld laten van essentiële elementen die de aanzet tot het vertrek zouden hebben gevormd.

Over de vervolgingsfeiten die u heden inroept, legt u bovendien vage verklaringen af. Gevraagd wanneer uw broer ontvoerd werd, meent u dat het eind 2011 of begin 2012 was (CGVS, p.14). Wie uw broer zou hebben ontvoerd, wordt geenszins duidelijk: u stelt dat er nu eenmaal verschillende groeperingen bestaan (CGVS, p.6). U lijkt nauwelijks te weten waar uw broer vastgehouden werd ("ik denk dat het ergens richting Espandeh was" (CGVS, p.6)), gevraagd hoelang hij werd vastgehouden zegt u dat u er niet bij was maar dat u denkt dat het een of twee dagen was (CGVS, p.6) en op de vraag waar uw moeder die ontvoerders dan ontmoette, antwoordt u dit niet te weten (CGVS, p.15). Dit alles is zeer vaag.

U verklaart voorts dat men u na de vrijlating van uw broer bleef zoeken maar gevraagd om dit enigszins te verduidelijken, verwijst u louter naar de personen die kort voor uw vertrek uit Afghanistan bij uw schoonbroer zouden zijn langs geweest (CGVS, p.7). U heeft het opnieuw over onbekende, onidentificeerbare mensen (CGVS, p.15) en gevraagd of u nu de Taliban of een andere groepering dient te vrezen, antwoordt u dat u alle groeperingen vreest die tegen de NATO ageren (CGVS, p.15). Het is opmerkelijk dat u er niet in slaagt te verduidelijken met welke groepering of organisatie u problemen zou kennen. Overigens situeert u dit nieuwe dreigement nu eens een maand of anderhalve maand voor uw vertrek (CGVS, p.7), dan weer zegt u dat u dit nieuws enkele maanden voor uw vlucht vernam (CGVS, p.14). Op de vraag of deze onbekenden maar één keer naar uw schoonbroer gegaan zijn, zegt u niet te weten hoe vaak zij hem gingen opzoeken (CGVS, p.14).

Dat u tegenstrijdige en onduidelijke verklaringen aflegt over de zaken die u zouden zijn overkomen, maakt dan ook dat bij de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen ernstige twijfels rijzen."

In zoverre verzoeker laat opmerken dat hij tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts de gelegenheid had om kort zijn problemen uit te leggen en betoogt dat het feit dat er meer wordt verteld op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet als reden van ongeloofwaardigheid mag worden weerhouden, wijst de Raad erop dat de asielzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt. Bovendien werden verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Dari en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker bij aanvang van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk aangaf dat hij de belangrijkste redenen voor zijn vertrek kon aangeven gedurende het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat het verweer dat hij *ab initio* bij het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaf dat hij niet alles had kunnen zeggen geenszins een verschoning kan bieden voor het niet vermelden van de ontvoering van zijn broer en het gegeven dat men zou zijn komen informeren naar verzoeker bij zijn schoonbroer in Ghazni. De Raad merkt bovendien op dat de vaststellingen van de commissaris-generaal overigens geenszins betrekking hebben op details doch essentiële elementen van verzoekers vluchtrelaas betreffen.

Waar verzoeker voorts voorhoudt dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken zeer duidelijk is geweest dat hij vreesde door de Taliban of IS te worden vermoord omwille van zijn werk als tolk en daarnaast ook de algemene veiligheidssituatie aanduidde als een reden waarom hij zich onveilig voelde, dat hij evenwel steeds de link gemaakt heeft tussen de ontvoering van zijn broer en zijn werk en hem aldus geen incoherentie kan worden verweten ten aanzien van zijn verklaringen op de zetel van het Commissariaat-generaal, merkt de Raad op dat verzoeker allerm minst gevolgd kan worden. Zo verklaarde hij op de Dienst Vreemdelingenzaken op de vraag wat hij vreest bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst als volgt: "Ik ga vermoord worden door de Taliban en IS omdat ik een tolk ben. *Waarom denkt u dat? Geef kort een overzicht van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst. Ik werkte als tolk voor de Amerikaanse Marine. In dat kamp waren er allerlei mensen, ik kon daar niemand vertrouwen. Er waren ook Afghaanse soldaten. Daarom was mijn leven in gevaar. Een andere tolk, die ook van Ghazni was, is tegengehouden door de Taliban in een bus. Ze hebben in zijn gsm gekeken en*

gezien dat hij voor de Amerikanen werkte. Ze hebben hem in stukken gesneden en delen naar zijn huis gestuurd. Dit gebeurde ongeveer 8 maanden geleden. Ik leefde in angst, ik kon geen normaal leven leiden. Nadat die tolk vermoord was bleef ik nergens nog lang, ik kon niet meer vrij rondlopen in mijn stad. Er was een periode dat de Taliban meerdere acties gedaan heeft. 4 à 5 maanden geleden heeft de Taliban een zelfmoordactie gedaan in Ghazni en ze hebben de Taliban uit de gevangenis vrijgelaten. Ongeveer 20 dagen voor mijn vertrek heb ik zelf een zelfmoordactie gezien in Kabul. Door de explosie had ik problemen met mijn oren. De situatie was overal heel onrustig en omdat ik een tolk was, was mijn leven in gevaar, daarom heb ik beslist om te vluchten.” (administratief dossier, stuk 18, vraag 3.4. en 3.5.), waar hij evenwel met geen woord rept over de ontvoering van zijn broer. Dit klemmt des te meer daar verzoeker tijdens zijn gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de hoofdreden voor het stopzetten van zijn activiteiten als tolk als volgt omschrijft: “Waarom heeft u uw job verlaten? Ik wilde mijn achternaam toevoegen op mijn taskara. Ik ging daarom naar Kabul. Dat ging niet, daarom ging ik naar Ghazni waar ik het deed. Ik kreeg er de informatie dat mijn broer was ontvoerd. Dan is mijn moeder naar hen gegaan, met de vraag hem te laten gaan. Ze vroegen naar mij, maar mijn moeder zei dat er geen contact was met mij. Ze lieten mijn broer gaan, maar ik vreesde voor mijn familie, en stopte met mijn werk.” en aldus wel degelijk andere vluchtmotieven naar voor schuift ten opzichte van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Op basis van wat voorafgaat kan worden besloten dat van eensluidende verklaringen omtrent essentiële aspecten van verzoekers asielrelaas, met name de ontvoering van zijn broer en bijgevolg de stopzetting van zijn werk als tolk, geenszins sprake is. De Raad merkt nog op dat het bovendien niet ernstig is om tegenstrijdigheden aangaande cruciale aspecten in het asielrelaas te minimaliseren door te wijzen op delen van verklaringen die in overeenstemming schijnen te zijn.

Ook waar verzoeker lijkt aan te sturen op het gegeven dat hem tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel werd gevraagd naar zijn persoonlijke problemen en dat de ontvoering van zijn broer – hoewel daaruit blijkt dat hij persoonlijk gevisieerd werd – geen persoonlijk probleem betreft, slaagt hij er niet in een verschuiving te bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Zo blijkt duidelijk uit de vraagstelling van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker werd gevraagd naar alle feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit Afghanistan. Voorts staat dit haaks op de vaststelling dat verzoeker tijdens dit interview wel de algemene veiligheidssituatie en de evolutie van de preciaire situatie van een andere tolk als redenen voor zijn vlucht aanhaalt, wat bezwaarlijk als meer “persoonlijke redenen” kan worden gezien dan de door hem voorgehouden ontvoering van zijn broer. Overigens kan verwacht worden dat de ontvoering van zijn broer een enorme impact heeft gehad op verzoekers leven, zodat niet kan worden ingezien hoe het gegeven dat de detentie van korte duur was kan goedmaken dat verzoeker deze gebeurtenis geheel onvermeld liet gedurende zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Met het verweer dat het niet vermelden van het gegeven dat “zij” hem nog gezocht hebben bij zijn schoonbroer louter een omissie betreft en dat het geen persoonlijk beleefd feit betreft – terwijl hierop de nadruk wordt gelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken –, slaagt hij er allerminst in de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande zijn meest recente problemen te vergoelijken. Opnieuw moet worden benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten en dat hij blijkbaar wel de tijd vond om de algemene veiligheidssituatie en de situatie van een andere tolk aan te stippen, zodat niet kan worden ingezien hoe hij het essentieel gegeven dat hij nog gezocht werd onvermeld liet tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien kan bezwaarlijk worden ingezien hoe het blijven zoeken van verzoeker geen betrekking heeft op zijn persoon en dit onafhankelijk van het feit dat “ze” hem bij zijn schoonbroer zouden zijn komen zoeken. Verzoeker geeft aldus geen aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van een dergelijk cruciaal element in zijn relaas zodat deze omissie zijn algehele geloofwaardigheid ernstig op de helling zet.

Verder citeert verzoeker een aantal van zijn verklaringen uit het gehoorverslag en wijst hij erop dat hij in tegenstelling tot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent dat hij vrij gedetailleerd vertelde over de ontvoering van zijn broer en dit *ab initio*. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat het herhalen van reeds afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins als een dienstige poging kan worden beschouwd om de motivering van de bestreden beslissing in een

ander daglicht te stellen. De omstandigheden waarin zijn broer ontvoerd en vastgehouden zou zijn geweest, de plaats waar en de wijze waarop zijn moeder de ontvoerders zou hebben ontmoet bij de vrijlating van zijn broer en de personen/groepering die zijn broer ontvoerde(n), betreffen kernaspecten van deze gebeurtenis die volgens verzoeker aanleiding heeft gegeven tot zijn vlucht, zodat wel degelijk verwacht kan worden dat verzoeker hieromtrent meer verduidelijking kan verschaffen. Waar verzoeker er ter verklaring van de in de bestreden beslissing aangehaalde vaagheden nog aanvoert dat er een zeker tijdsverloop heeft plaatsgevonden sinds de feiten en dat hij ze bovendien niet persoonlijk beleefde, merkt de Raad op dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, en dit ongeacht het tijdsverloop sinds de feiten zich hebben voorgedaan.

Het verweer dat de ontvoerders van zijn broer die ook navraag deden bij zijn schoonbroer naar hem zich niet bekendmaakten, geen *“naamkaartje achterlaten”* en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onredelijk is door een meer specifiek antwoord te verwachten dan *“al de groeperingen die actief zijn tegen de NATO troepen”* op de vraag welke gewapende groeperingen hij vreest, overtuigt de Raad niet. Van iemand die zijn land van herkomst heeft ontvlucht omwille van bepaalde problemen mag enige belangstelling worden verwacht in de groeperingen die hij beweert te vrezen en die aan de basis zouden liggen van zijn problemen.

Waar hij slechts eerder afgelegde verklaringen herhaalt, schept verzoeker geen klaarheid aangaande de vraag welke groepering of organisatie bij zijn schoonbroer zou hebben aangeklopt op zoek naar hem. Dat verzoeker regelmatig contact heeft met zijn schoonbroer volstaat evenmin om de in de bestreden beslissing vastgestelde vaagheden en incoherenties te vergoelijken. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij slechts een schatting gaf van de periode waarin hij het nieuwe dreigement ontving van een maand à anderhalve maand en dan een schatting van enkele maanden en dit aldus niet als tegenstrijdigheid aangemerkt kan worden, is de Raad van oordeel dat deze overweging in de bestreden beslissing bijkomstig en niet determinerend is. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

2.3.2.2.2. De geloofwaardigheid van verzoekers beweerde vrees dat hij omwille van zijn vroegere activiteiten als tolk problemen kent, wordt finaal ondermijnd door de vaststelling dat verzoeker reeds ergens in 2012 naar Kabul terugkeerde en nog drie jaar aldaar kon verblijven, zonder dat hij problemen heeft gekend. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorts bij waar deze dienaangaande in de bestreden beslissing nog overweegt: *“(…) Uit uw verklaringen kan niet worden opgemaakt dat u een ondergedoken bestaan kende. U geeft aan dat u actief op zoek ging naar werk, dat u er opdrachten in de bouw en als schilder aannam en een rijbewijs behaalde in de hoop dat dit u betere kansen op werk zou opleveren.”* Opnieuw merkt de Raad op dat het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen geenszins als een dienstig verweer kan worden beschouwd om de voormelde vaststellingen en overwegingen te weerleggen. Het gegeven dat verzoeker nog drie jaar in Afghanistan kon verblijven zonder enige problemen is naar het oordeel van de Raad dan ook onverenigbaar met de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging en doet verder afbreuk aan de oprechtheid van zijn asielrelaas.

2.3.2.2.3. Verzoeker voert evenmin enig concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van verzoekers voorgehouden asielrelaas.

2.3.2.2.4. De Raad merkt op dat verzoeker voor het overige niet verder komt dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.2.3. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.4. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte asielaanvraag, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiäre beschermingsstatus

2.3.3.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiäre beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiäre beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.2. Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het EASO “*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van november 2016 (zie administratief dossier, map ‘Landeninformatie’, stuk 17) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het EASO “*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van november 2016 (zie administratief dossier, map ‘Landeninformatie’, stuk 17). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het EASO “*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van november 2016 (zie administratief dossier, map ‘Landeninformatie’, stuk 17)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn

voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat het EASO "*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van november 2016 (zie administratief dossier, map 'Landeninformatie', stuk 17) kan worden afgeleid dat de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak zijn gericht tegen de Taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de Taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Met het louter betwisten van dit besluit, het verwijzen naar informatie geciteerd in het verzoekschrift die overigens in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Kabul is gesteund en het poneren van een reëel risico, toont verzoeker allerminst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Ten overvloede dient nog te worden opgemerkt dat verzoekers kritiek op de Guidelines van april 2016, zijnde een gebrek aan actualisering, niet gegrond kan worden geacht daar verzoeker met het betoog in het verzoekschrift geenszins aantoonde dat de erin vervatte informatie niet correct zou zijn en er tevens op gewezen moet worden dat voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Kabul mede gesteund is op de EASO COI Focus "*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van november 2016, die werd toegevoegd aan het administratief dossier. In zoverre verzoeker voorts op algemene wijze wijst op het gegeven dat burgers die samenwerken met de overheid in het bijzonder geïsoleerd worden, dient erop gewezen dat, hoewel uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat overheidsmedewerkers en buitenlandse aanwezigheid in Kabul inderdaad een verhoogd risico kunnen lopen om slachtoffer te worden van bepaalde gewelddaden, uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven ex-tolk (voor Amerikanen) te zijn in Kabul aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De Raad benadrukt te dezen dat verzoeker noch tijdens zijn gehoren, noch in onderhavig verzoekschrift afdoende concrete aanwijzingen naar voor bracht waaruit kan blijken dat hij als voormalig tolk een bijzonder risico zou lopen in geval van terugkeer naar Kabul. Immers, nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij, behoudens zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, gedurende de laatste jaren als voormalig tolk persoonlijk concrete problemen kende in Kabul.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke

omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich opnieuw in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent die geen melding maakt van medische klachten. U maakte uw middelbaar onderwijs af, wat een naar Afghaanse normen bovengemiddelde opleiding inhoudt. U bent zowel het Dari, het Pashtou als het Engels machtig. Verder is Kabul u niet onbekend. Al in 2006 verhuisde u naar de hoofdstad om er uw middelbare studies af te maken (CGVS, p.3). Uit uw verklaringen kan worden opgemaakt dat Kabul tot uw vertrek als uw uitvalsbasis bleef fungeren. U ging er naar school (CGVS, p.3), volgde er cursussen computer en Engels (CGVS, p.4), werkte er in de handelszaak van uw oom (CGVS, p.4), deed er een tolkenexamen, behaalde er een rijbewijs en zocht er in de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan naar werk (CGVS, p.5). Voorts lijkt u in Kabul over een ruim netwerk te beschikken. U stelt dat uw moeder, zus en broers al meerdere jaren in Kabul wonen (CGVS, p.6). Uw broer O. verklaart op zijn Facebookaccount niet alleen dat hij er woont, hij zegt ook van Kabul afkomstig te zijn. Behalve uw naaste gezinsleden heeft u het ook nog over drie ooms die in Kabul wonen (CGVS, p.15). Gezien uw jarenlange verblijf in de hoofdstad mag ook worden verondersteld dat u er over een ruim netwerk van vrienden beschikt. Voorts kan gewezen worden op uw ruime werkervaring. U werkte in de shop van uw oom, een tijdlang was u tolk voor de buitenlandse troepen in Helmand en in recente jaren werkte u als schilder of in de bouwsector. Uw eerdere ervaring en uw opleidingsniveau kunnen bij een terugkeer naar Kabul uw zoektocht naar werk vergemakkelijken. Tot slot kan nog worden gewezen op het vermoeden dat uw familie financieel draagkrachtig is. Zo blijken de geldelijke middelen voorhanden om uw broer aan de universiteiten van Badakhshan en Kabul te laten studeren (CGVS, p.4, 15), verklaart u dat uw broer voor de Kabul Bank werkt (CGVS, p.15) en blijkt uit uw relaas dat u het zich kon veroorloven om het eerste deel van uw reis (naar Iran) met het vliegtuig af te werken. Uw opleidingsniveau, uw werkervaring, uw vertrouwdschap met en jarenlange verblijf in Kabul, de vaststelling dat u er over een familiaal netwerk beschikt en dat uw familie lijkt te beschikken over enige financiële slagkracht, leiden tot de conclusie dat een hervestiging in Kabul in uw geval zeker geen onredelijke optie is.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien."

In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker aan dat corruptie dermate wijdverspreid is, dat het bijzonder moeilijk is om aan werk te raken indien men niet ofwel smeergeld kan betalen, ofwel kan profiteren van nepotisme en dat hij hiervan geenszins kan genieten nu zijn familie – in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen lijkt te betogen – geenszins welstellend is en dat zijn "werkervaring" bovendien werd opgesmukt in zijn CV. De Raad stelt evenwel was dat dergelijke blote beweringen geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker een volwassen en geschoolde man is, die Dari, Pashtou en Engels spreekt en die vertrouwd is met de Afghaanse hoofdstad, gezien hij er reeds het middelbaar voltooide in 2006 en er drie jaar woonde tussen 2012 en 2015, noch aan het feit dat hij verschillende mensen kent die in Kabul wonen (waaronder zijn moeder en broers). De Raad wijst er in dit verband nog op dat de loutere omstandigheid dat verzoeker het risico kan lopen moeilijk werk te vinden in Kabul niet volstaat om aannemelijk te maken dat Kabul niet als een volwaardig vestigingsalternatief kan beschouwd worden.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.3. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te kunnen besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Nu verzoeker nergens aanhaalt in het verleden onderworpen te zijn geweest aan daden van vervolging in Afghanistan en er *in casu* helemaal geen sprake is van eerdere vervolgingen, kan artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet evenmin dienstig worden ingeroepen.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor

de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER